

අදාප්තමාන

නිමිමි මුද්‍රිතා හේරන්

MUSESBOOKS

මෙහිලි ප්‍රකාශන

01

ඉනෝකා

“අදවත් ඔයාට බැනේ ඕකෙන් ටිකක් අයින් වෙලා ඉන්න... මට නම් දැන් එපා වෙලා තියෙන්නෙ...” සිතට නැග ආ නොරිස්සුම වචන බවට පෙරලා, ජෙරාඩ්ට ඒ වචන වලින්ම දමා ගැසූ ඉනෝකා කාමරයෙන් පිට වෙන්නට දොර හැරියාය.

ජෙරාඩ් කළේ ඇය දෙස බලා යන්නමින් සිනා සී නැවතත් ලැප්ටොප් පරිගණකය දෙසට නෙත් යොමා ගැනීමය.

ජෙරාඩ්ගේ හැටි එහෙමමය. ඉනෝකා විහිළුවකට කියන දෙයකත්, තරහවෙන් බණින බැණුමකත් ඔහුට ලොකු වෙනසක් නැත. ඒ කෝකටත් ඔහු දක්වන ප්‍රතිචාරය එකකි. ඒ, ඉනෝකා කියන සියල්ල සිනාවකින් බාරගෙන, නිහඬව සිටීම පමණකි. ඔහුගේ ඒ සන්සුන් ප්‍රතිචාරය, ඉනෝකාගේ කෝපය තවත් වැඩි කරවන්නකි.

පෙරටත් වඩා කේන්ද්‍රියෙන්, ඉනෝකා කාමරයෙන් පිටවූයේ මහ හඬක් නැගෙන සේ දොරත් වසාගෙනමය.

එළිමහන සීතලය. ඉවසන්නට බැරි තරම් සීතලය. ඉනෝකාට මේ සීතල නුහුරුය. රැ ඇඳුමට උඩින් ඇය ඇඳ සිටින සණකම් ස්වේච්ඡාවෙන් මේ දැඩි සීතල පලවා හරින්නට කිසිම

දෙයක් කරගන්නට බැරි ගාණය. මද සුළඟ වුව සෙමෙන් ඇවිදින් ඇගේ නිරාවරණ දෙකම්මුල් වල වදින්නේ හින් ඉදිකටු තුඩු දහස් ගණනකින් එකවර විදින්නාක් මෙනි.

ශරීරය උණුහුම් කරගන්නට අත්ලෙන් බාහුවක් පිරිමැද ගනිමින් ඉනෝකා වැරැන්ඩාව දිගේ ඒ මේ අත ඇවිද්දාය.

ඉනෝකා කාමරයෙන් එළියට ආවේ ඇගේ ජංගම දුරකථනයද රැගෙනය. ඇයට නිදිමත නැත. ඇයට උවමනා වී තිබුණේ සීතලේ පොරෝනයකට ගලිවී නිදා ගන්නට නොවේ. මේ අලුත් පරිසරයේ නැවුම් සුළඟත්, සීතලත් සුන්දරත්වයත් තව ටික වෙලාවක් හෝ විදගන්නටය. ජෙරාඩ් ළඟට වී ටික වෙලාවක් හෝ ඔහේ කතා කර කර ඉන්නටය.

“ටිකක් එළියට යමුකෝ ජෙරාඩ්. අපි එළියේ ඉදන් කෝපි ටිකක් බොමු...” ඇය ජෙරාඩ්ට ඇවිටිලි කළාය.

“කෝපි ඕන නං අර වැඩ කරන මනුස්සයට කිව්වම ගෙනත් දෙයි. ඕකට එළියට ගිහින් සීතලේ ගැහි ගැහි ඉන්න ඕන නැහැනෙ. මට නම් දැන් කෝපි බොන්න බෑ. මට මේ ඊ මේල් ටික යවලා නිදාගන්න ඕන. මෙව්වර දුර ඩ්‍රයිව් කරගෙන ඇවිත් මට හොඳටම මහන්සියි...” ජෙරාඩ් ලැප්ටොප් පරිගණකය දෙස යොමා ගත් නෙතින්ම යුතුව කීවේය. මෙතැනට ආ ගමන්ම ඇඟ පත සෝදාගෙන, තේ කෝප්පයක් බී ලැප්ටොප් පරිගණකය දිග හැර ගත් ජෙරාඩ් තවමත් වැඩ ඉවර නැත. කුෂාරත්, නිරංගාත් එළියේ කතා කරමින් සිනාසෙමින් සිටින හඬ ඉනෝකාට ඇසෙයි. ඇගේ සිතේ නොඉවසිල්ල වැඩි වෙයි.

“අනේ මොකක්ද ජෙරාඩ්... කොව්වර කාලෙකින්ද අපි මේ ට්‍රිප් එකක් ආවෙ... ඒ ඇවිල්ලත් ඔයා ලැප් එක දාගෙන හරි ඔෆිස් එකේ වැඩ...” ඉනෝකා තෝක්කඩු කීවාය.

“මට හොඳටම වැඩ තමයි... මෙව්වර වැඩ තියෙද්දිනෙ ඔයා මේ ට්‍රිප් එකක් එන්න ඕන කියලා වද දුන්නෙ... හරි ඉතින් දැන් ආවනෙ... අපිට ඇවිදින්න තව දවස දෙකක්ම තියෙනවනෙ... දැන් ඔය එළියේ සීතලට යන්න නැතිව නිදාගන්න... ඔයාට මේ සීතල ඔරොත්තු දෙන එකක් නෑ...”

ජෙරාඩ් කීවේ කරුණාවෙනි.

“මට බෑ... ගෙදර හිටියත් කරන්නේ ඕකනේ... ඔයා වැඩ කරනවා. මං නිදාගන්නවා... ඒකම කරන්න නං ඉතින් ට්‍රිප් එන්න ඕනියැ...”

එය මහ ලොකු දබරයක් නොවුවත් ඒ ටික සිහි වන විට පවා ඉනෝකාගේ සිතට නැගෙන්නේ නොරිස්සුමකි. ඒ නොරිස්සුම සිතින් පලවා හරින්නට වැයම් කරමින් ඉනෝකා වටපිට බැලුවාය.

මෙය පැරණි වතු බංගලාවකි. මේ විනෝද ගමනේදී නවාතැන් ගන්නට මේ වතු බංගලාව සුදානම් කර දී තිබුණේ ජෙරාඩ්ගේ මිතුරෙකු විසිනි. මෙය ඉංග්‍රීසින් කෝපි වවන්නට පටන් ගත් කාලයේ සැදූ එකක් යැයි සිතෙන තරමටම පැරණි බංගලාවකි. ළඟකදී අලුත්වැඩියා කර තිබුණද, ගේ බලාගන්නා මහළු මිනිසා හැරෙන්නට වෙන කිසිවෙකු මෙහි සිටින බවට සලකුණක්වත් නැත. කෝකියෙකු සිටින බව ඉනෝකා දැනගත්තේ රැ කෑම වෙලාවේදීය. ඔවුන්ට නවතින්නට ලැබුණේ වතු බංගලාවේ පසෙකට වූ කාමර පෙළක තිබුණු එක ළඟ වූ කාමර දෙකකි. ඒ කාමර පෙළ විවර වෙන්නේ නිවසට පිටතින් වූ පටු ආලින්දයකටය. ඒ පටු ආලින්දය දිගට විවේකීව ඉන්නට හැකි පරිදි සුදු පැහැ තීන්ත ආලේප කරන ලද, සුවපහසු හාත්පි පුටු කිහිපයක් තබා ඇත. විවෘත ආලින්දයෙන් පිටතට බසින්නට හැකි වන සේ පඩි තුන හතරක කෙටි පඩිපෙළකි. ඒ පඩිපෙළෙන් බැසගිය විට ඇත්තේ හොඳින් නඩත්තු කළ බවක් පෙනෙන සුන්දර ගෙවුයනකි. ඔවුන් මෙහි එන වෙලාවේ හිරු බැසගොස් තිබුණු නමුදු හාත්පස දකින්නට හැකි තරම් මන්දාලෝකයක්ද ඉතිරි වී තිබිණ. එහෙයින් ඒ ගෙවුයනේ කොළඹදී දකින්නට නොහැකි මල් වර්ග රැසක් පිපී තිබුණු බව දැක ගන්නට ඉනෝකාට හැකි විය.

ජෙරාඩ් හා ඉනෝකාත් මේ ගමන ආවේ තනිවම නොවේ. ජෙරාඩ්ගේ කාර්යාලයේ ඔහු සමග එකට වැඩ කරන තුෂාරත්, ඔහුගේ බිරිඳ නිරංගාත් ඔවුන් සමග මේ විනෝද ගමනට එක් වූහ. මේ ගමන සුදානම් කරගත්තේ නිරංගාය. නිරංගාගේත් ඉනෝකාගේත් මිතුරුදම ඇරඹුණේ ජෙරාඩ්ගේත් තුෂාරගේත් මිතුරුදම නිසාමය. ඔවුන්ගේ පවුල් දෙක නිතර මුණ ගැසුණු

නිසාය. නිතර විනෝදයෙන් කාලය ගත කරන්නට කැමති තරුණ කාන්තාවක වූ නිරංගා, මිතුරියක ලෙසින් ඉනෝකාට හොඳින් ගැළපුණාය. නිතර නිතර දුරකථනයෙන්ද, මුහුණු පොතින්ද, කතා බහ කරන්නට හුරු වුණු පසුව, නිරංගාත්, ඉනෝකාත් දැඩි මිතුරුදමකින් බැඳුණහ. මේ දිගු සති අන්තයට බණ්ඩාරවෙල ඇල්ල විනෝද වාරිකාවක් යන්නට යෝජනා කළේ නිරංගාය.

“අපි මඩොල්සීම කියන දිනටත් යමු... මං ෆෙස්ට්‍රක් එකේ දැක්කා මාර ලස්සන පික්චර්ස් වගයක්...”

මේ සියල්ල සොයාගන්නේ නිරංගාය. ඉතින් දැන් මඩොල්සීම ඇති මේ සුන්දර වතු බංගලාවට එන්නට ලැබුනේ නිරංගාට පින් සිදු වෙන්නටය. කුෂාරව කෙසේ වෙතත් ජෙරාඩ්ව නම් මේ ගමනට කැමති කරවා ගත්තේ අසීරුවෙනි. ඔහුට වැඩ නැති දවසක් නැත. ජෙරාඩ් තම රැකියාවට බෙහෙවින් ඇලුම් කළේය. වැඩ කිරීම ඔහුට විනෝදයක් විය. රැකියාවෙන් තව තවත් ඉහළට යන්නට ඔහුට තිබුණේ නොතින් ආශාවකි. දැනටමත් ආයතනයේ විධායක තනතුරක් දරන ජෙරාඩ් නිවාඩුවක් පවා ගත්තේ කලාතුරකිනි.

කාර්යාලයේ රැ බෝ වන තුරු වැඩ කරන ජෙරාඩ් ගෙදර එන්නේ එක්කෝ ගෙදරදීත් කරන්නට වැඩ ගොඩක් රැගෙනය. නැතිනම් පාඩම් කරන්නට බලාගෙනය. රැකියාවේ තවත් උසස්වීමක් බලාපොරොත්තුවෙන් ඔහු මේ දිනවල තවත් විභාගයක් කරන්නට සූදානම් වෙයි. ඉතින් ඔහුට ඉනෝකා සමග විනෝද ගමන් යන්නට තියා සතුටු සාමීචියෙන් පසු වෙන්නටවත් වෙලාවක් ඇත්තේම නැති තරම්ය.

“ඒයා කසාද බැඳලා ඉන්නේ මාව නෙවෙයි අම්මා... එයාගෙ රස්සාව... මට නං දැන් එපා වෙලා තියෙන්නෙ... අම්මලා හින්දා තමයි මං මේ දුක් විදින්නෙ...” දෙමාපියන් බලන්නට තනිව ගෙදර යන්නට සිදුවන හැම විටෙකදීම ඉනෝකා අම්මාටද ආඩාපාලි කීවාය.

“මොකක්ද උඹ විදින දුක කියපං බලන්ඩ...” එවන් විටෙක අම්මා ඉනෝකාගේ ඇගඟකඩා පනින්නීය. “හැම දෙයක්ම කරල දෙන්න අතට පයට වැඩකාරයො ඉන්නව... අඩි දහයක් පයින් යන්ඩ උවමනා නෑ... ඒ දරුවා උඹටම කියල වාහනයක් අරන්

දීල තියෙනව... ඕන කරන හැම දේම ගෙදරට ගෙනත් දෙනව... තවත් මොනවද උඹට ඕන..? මේ රටේ ගැනු දුක් විදින හැටි උඹ දැකල නෑ ඉනෝකා... ඒ විදිහට දුක් විදින්න නොදී අපි උඹව ඔය වගේ කෙනෙකුට කසාද බන්දල දුන්න එක වැරද්දක් කියලද උඹ ඔය කියන්නේ? උඹට ඕන වෙලා තිබ්බ විදිහට රස්තියාදුකාරයෙක් එක්ක ගිහින් කාලකණ්ණ වෙන්ඩ ඉඩ දුන්නෙ නැති එකද අපි කරපු වැරද්ද... දුක් විදිනව කියන්නෙ මොකක්ද කියන එක උඹටම බලාගන්න තිබ්බා, උඹේ හිතේ තිබුණ ඒවා හරි ගියා නං..."

අම්මා කේන්ති ගත් විට ඉනෝකා එකට එක කියන්නට යන්නේ නැත. ඒ වැඩියන්ම පරණ කතාවන් එළියට ඇදී සිත වැඩියෙන් රිදෙන්ට පටන් ගන්නා නිසාය. එහෙත් ඉනෝකාට ඒ හැම කෙනෙක් එක්කම ඇත්තේ තරහකි.

ඒත් ඉතින් දැන් ඔය දේවල් කල්පනා කරමින් හිත තරක් කරගන්නේ ඇයි? ඉනෝකා වැරැන්ඩාවේ වූ පුටුවක හිඳ ගත්තාය. පෙනෙන්නට කිසිවෙකුත් නැත. මුළු බංගලාවම එහෙම පිටින්ම නිහඬය.

ඉනෝකලා උන් කාමරයට යාබද කාමරය තෝරාගත් නිරංගාත් කුෂාරත් දැනටමත් නින්දට ගොසින් ඇතිවා සේය. ඔවුන්ගේ කාමරයේ දොර වසා දමා ඇත. එහි විදුලි බුබුලක්වත් දැල්වෙන බවක් නොපෙනෙයි. විනාඩි දහයකට පහළොවකට කලින් ඔවුන්ගේ සිනාවන් හා කතා බහ ඉනෝකාට ඇසිණ. මේ තරම් ඉක්මනින් ඔවුන් නින්දට වැටුණාද? පුදුමයකි.

මේ මොහොතේ වැරැන්ඩාවේ දැල්වෙන්නේද එකම එක විදුලි බුබුලක් පමණකි. එයින් නික්මෙන ලා කහ පැහැති ආලෝකය, හාත්පසින් ගෙට රිංගන අඳුර පලවා හරින්නට කරන්නේ අසරණ සටනකි.

අන්ධකාර වටපිටාවෙන් තොරතෝවියක් නැතිව එක දිගට ඇසෙන රැහැයි හඬ මැද්දෙන් ඉඳ හිටක බල්ලෙකු උඩුබුරන හඬක් ඇසෙයි. එය සිතට ගෙන එන්නේ මූසල හැඹිමකි.

වැරැන්ඩාවේ කෙළවරකින් මතු වුණු අඳුරු ඡායාව දුටු ඉනෝකා එක්වරම තිගැස්සුණාය. එහෙත් ඊළඟ මොහොතේ ඒ රුව කෙමෙන් පැහැදිලි වෙන්නට විය. ඒ ඇවිදිත් තිබුණේ

බංගලාවේ කෝකියාය. ඔහුගේ අතේ බන්දේසියකි. ඒ බන්දේසිය මත පිරිසියකින් වැසූ කෝප්පයකි.

“මිස්...” ඔහු මුව පුරා පැතිරුණු සිනාවකින් යුතුව කතා කළේය. “සර් මට කිව්වා මිස් මෙතන ඇති, කෝපි එකක් ගෙනත් දෙන්න කියලා...”

“තැන්කස්...” ඉනෝකා කෝපි කෝප්පය අතට ගත්තේ හිනාවක්වත් නැතිවය.

වචනයක් දෙකක් කතා කරන්නට උවමනාවෙන් මෙන් සිනාසිගෙන ආ මහලු කෝකියා, ඉනෝකාගෙන් පිළිතුරු සිනාවක්වත් නැති තැන කෝපි කෝප්පය ඇය අතට දී වහාම එතැනින් පිටව ගියේය.

“මහ ලොකු වැඩක්යැ ඒ මනුස්සය අතේ කෝපි එකක් එවන එක... ජෙරාඩ් ඔය පෙන්නන්න හදන්නෙ මං ගැන ලොකුවට හිතනවා කියලා වෙන්න ඇති...” තනිවම තමාටම මුමුණා ගනිමින් ඉනෝකා දුම් දමන කෝපි කෝප්පයෙන් බිඳක් තොල ගැව්වාය.

වටපිටාව බලන්නට උවමනාවෙන් ගෙයින් පිටතට පැමිණියද මේ අඳුරත් සමග අවට ඇති කිසිවක්ම පෙනෙන්නේ නැත. බරාදයට එපිටින් ඇත්තේ මනාව කපා මට්ටම් කළ මල් වැටකි. ඒ මල් වැටෙන් ඔබ්බේ ඇති හොඳින් නඩත්තු කළ ගෙඋයන දැන් අඳුරින් වැසී ගොසිනි. අඩි දෙක තුනකට එපිටින් සිටින කෙනෙකුවත් නොපෙනෙන තරමට මීදුමෙන් වැසුණු අන්ධකාරය ඉනෝකාගේ සිතට ගෙන ආවේ බිය මුසු හැඟීමකි.

ඉනෝකාට ආපසු කාමරයට යන්නට සිතූණු මුත්, ඇගේ සිතේ තිබුණු නොරිස්සුම් හැඟීම එයට ඉඩ දුන්නේ නැත.

“ඔත්තොහෙ තවත් ටිකක් මෙතන ඉඳලම යනවා...” ඉනෝකා මුහුණුපොතට එබෙන්නට සිතා ජංගම දුරකථනය අතට ගත්තාය. මද වේලාවක් ජංගම දුරකථන තිරය මත ඇඟිලි තුඩු එහා මෙහා කළ ඉනෝකා යළි එය පසෙක තැබුවේ බලාපොරොත්තු කඩවී ගිය සිතිනි.

“මිස්... මෙහේට සිග්නල් ඇත්තෙත් නෑ...”

“මික්... මෙහේට සිග්නලක් නෑ... මේ ඊමේල් ටික අද යවන්න වෙන්තෙ නැති වෙයි වගේ...” වරින් වර එහෙම පිටින්ම බිඳ වැටෙන, මන්දගාමී අන්තර්ජාල සබඳතාවය නිසා ජෙරාඩ්ගේ සිතට නැගුණේ කේන්තියකි. “මේ කෙහෙම්මල් ට්‍රිප් එකක් හින්දා වැඩක් කරගන්නත් නෑ...” ඊළඟ මොහොතේ ඔහුගේ අමනාපය හැරුණේ ඉනෝකා වෙතටය... “ඉනෝකටත් ඉතින් කොහේ හරි රස්තියාදු ගහන්න තියෙනව නං වෙන මොකුත් ඕන නෑ...”

ලැප්ටොප් පරිගණකය වසා දැමූ ඔහු මේසයෙන් නැගිට ගොස් සයනය මත හිඳ ගත්තේය. ඔහු කාමරය සිසාරා හරි හැටි බැල්මක් හෙළුවේ ඒ මොහොතේය. සුවිසල් යුගල ඇඳුන්, ලියන මේසයන්, කුඩා කණ්ණාඩි මේසයන් තැබූ පසුවත්, තව සැලකිය යුතු ඉඩක් ඉතිරි වෙන තරමට කාමරය විශාලය. කාමරයේ එක් පසෙක බිත්තියක ඇති දිගැටි කවුළු ලා කොළ පැහැති සනකම් බ්‍රොකේඩ් තිර රෙදි දමා වසා තිබුණත් කොතැනකින් හෝ කාමරයට දැඩි සීතලක් නම් කාන්දු වෙයි. ස්වේච්චරයක් තිබුණා නම් මැනවැයි ජෙරාඩ්ට සිතීණ.

ඔහු යළිත් ඇඳ මතින් නැගිට ගොස් ඔවුන්ගේ ඇඳුම් ගෙනැවිත් තිබුණු ලොකු ගමන් මල්ල විවර කළේය. එහි එක් පසෙක ඉනෝකාගේ ඇඳුම් දෙක තුනක්ද, අනෙක් පැත්තේ ජෙරාඩ්ගේ ඇඳුම්ද පිළිවෙළට නවා අසුරා තිබිණ. ඉනෝකාගේ වැඩ කොහොමත් පිළිවෙළය. අනවශ්‍ය බඩු ගමන් මල්ලට දමාගෙන නැත. දෙදෙනාටම ගෙනැවිත් ඇත්තේ ඇඳුම් කට්ටල තුන බැගින් පමණකි. ජෙරාඩ්ගේ ඇඳුම් ගොඩේ උඩින්ම ඔහුගේ ස්වේච්චරය තබා තිබිණ. අනෙක් ඇඳුම් මොනවාදැයි හොඳින් බැලූ ඔහු ස්වේච්චරය අතට ගෙන ගමන් මල්ල වසා දැමීය.

ස්වේච්චරය ඇඳගත්තද ජෙරාඩ්ට මේ සීතල ඉවසා ගන්නට අමාරුය.

“මෙව්වර මේ සීතලේ ඉනෝකා එළියෙ කොහොම ඉන්නවද මන්දා...” ඔහු තනිවම සිතුවේය. “එක අතකට පව්... ගෙදරට වෙලත් පාලුවෙන් තනියම ඉන්න කෙනානෙ...” ඔහුගේ සිතේ තිබුණු නොරිස්සුම් හැඟීම දියව ගියේය.

ඉනෝකා තවමත් පිටත ආලින්දයේ තනිවම හිඳගෙන කෝපි බොමින් සිටිනවා වෙන්නට ඇත. එළියට ගොස් ඇය සමග

ඉඳගෙන කෝපි කෝප්පයක් බොන්නටත් ජෙරාඩ්ට සිතිණ. එහෙත් දැන් ඇය ළඟට ගියොතින්, ඇගේ ඉවරයක් නැති නෝක්කාඩු කියවිල්ල අහගෙන ඉන්නට සිදුවෙයි.

“ඔන්න ඔහේ එයා කාමරේට ආවට පස්සෙම කතා කරනවා...” ජෙරාඩ් සයනයේ වැතිරුණේය. පොරෝනාවද ගතට දමා ගත්තේය.

දැන් කොයි මොහොතක හෝ ඉනෝකා කාමරයට එනු ඇත. ඇය එන විට නින්ද ගියාක් මෙන් හිඳ, ආවාට පසුව එක පාරටම ඇයව වැළඳ ගත යුතුයැයි දඟකාර සිතක් ඔහුට ඇතිවිය.

ඒ මොහොත මතක් වී මුවට නැගෙන සිනාව වසන් කරගන්නට වැයම් කරමින්ම ජෙරාඩ් ඒ හොර නින්දට දැස පියාගත්තේය.

ඉනෝකා වැරැන්ඩාවේ පුටුවක් මත ඒ මේ අතට හැරෙන හඬද, පීරිසි කෝප්පයක් හීන් හඬින් එකට ගැටෙන හඬද ඔහුට යාන්තමින් ඇසෙයි.

බොරුවට වසා ගත් දැස් ඔහුට නොදැනීම, තදින්ම පියැවී යන්නට විය. තවත් මොහොතකින් ගැඹුරු නින්දකට වත් ඔහුගේ දිගු සුසුම් මැද්දට හීන් ගෙරවිලි හඬක්ද එක් විය.

ජෙරාඩ් ගොරවන හඬ කාමරය දෙසින් ඇසෙයි. ඉනෝකාගේ සිතට දැනුණේ කළින්ටත් වඩා කේන්තියකි.

“මේ ටිකකට කළින් වැඩ ගොඩක් තියනවා කියලා කියපු මිනිහා දැන් ගොරව ගොරව නිදි... කියන්නෙම බොරු... මාත් එක්ක ටිකක් කතා කරන්නවත් උවමනාවක් නැති කම මිසක් වෙන මොකක්ද...” ඉනෝකා තරහින් සිතුවාය.

ඒ සිතිවිල්ලත් සමග ඇගේ සිතට නැග ආවේ තමා ගැනම මහා දුකකි.

ජීවිතයට මේ තරම් සැප සම්පත් ඕනෑ යැයි ඇයට කවදාවත් සිති තිබුණේ නැත. ඇයට එසේ නොසිතුවේ ඇය කුඩා කල

පටන්ම සැප සම්පතින් නොඅඩු ජීවිතයක් ගත කළ නිසා වෙන්නට ඇත. අගතිගතම් යනු ඇය කිසිදා අත් නොවිඳි දෙයකි. එහෙත් ඉතෝකා පුංචිම කාලයේ පටන් අම්මාත් තාත්තාත් හැමදාමත් කළේ මුදල් හම්බ කිරීමම පමණකි. උදේ එළිවුණු වෙලේ පටන්, රැයින්ද අඩක් ගෙවෙන තුරු ඔවුන් දෙදෙනා උන්නේ හම්බ කිරීමේ තරඟයකය. ඉතෝකා පවුලේ එකම දරුවාය. අම්මාත්, තාත්තාත් කොයි මොහොතේත් කාර්යබහුල වූ හෙයින්, සොයුරු සොයුරියන්ද කිසිවෙකු නැති ඉතෝකාට දවසින් වැඩි හරියක්ම ගෙවන්නට සිදු වූයේ හුදෙකලාවය. එහෙත් ඇය හුදෙකලාවට ප්‍රිය කළ යුවතියක නොවූවාය... ඇයට උවමනා වී තිබුණේ නිරන්තරව තමා ළඟ රැඳෙන්නට හැකි කෙනෙකි. තමාට ආදරය කරන කෙනෙකි.

යාන්තමිත් සාමාන්‍ය පෙළ පන්තියට එද්දීම ඇය තමන්ගේ ළඟින් ඉන්නට හැකි ආදරයක් සොයා ගත්තාය. ඒ රොහාන්ය.

රොහාන් ඇයට උවමනා ආදරය නොඅඩුව දුන්නේය. පැය ගණන් වුවත් ඇය කියවන දේ උනන්දුවෙන් අසා උන්නේය. ඇයට උවමනා වූ පුංචි පුංචි දේවල් කෙසේ හෝ සොයාගෙන ගෙනත් දුන්නේය. ඇගෙන් එහා ලෝකයක් ඔහුට නැති තරමට ඇයව වර්ණනා කළේය.

එහෙත් ගෙවල් වලට හොරෙන් සිදුවුණු ඔවුන්ගේ හමු වීම් ඉතා කෙටි කාලසීමාවන්ට සීමා විය. එපමණක් නොව කුලුදුලේ ඇතිවුණු ඒ ආදරයට ආයුෂ තිබුණේද කෙටි කලකි.

රොහාන්ගේත් ඉතෝකාගේත් සම්බන්ධය ඉතෝකාගේ අම්මාට ඉව වැටුණු දාම එහි අවසානයද ඇරඹිණ.

“දැනගත්ත ගමන්ම මං හොයල බැලුවා... හරි හමන් රස්සාවකුත් නෑ... ඉගෙන ගෙනත් නෑ. මහ මිනිස්සුත් තාම ඉන්නෙ අනුන්ගේ කුලී ගෙවල් වල... යන්තං හරි හොඳක් කියන්ඩ දෙයක් තිබ්බ නං මට මේක තාත්තටවත් කියල බලන්ඩ තිබ්බා... කොහෙද... ඒ මනුස්සය කැමති අකමැති වෙන එක කොහොම වෙතත් කටක් ඇරලා මනුස්සයෙකුට කියන්ඩවත් පුළුවන් එකක්යැ හොයාගෙන තියෙන්නෙ... උඹ මේක අදම නවත්තන්ඩ ඕන... නැත්තම් මං නරක ගැනි කියන්ඩ එපා ඔන්න...” අම්මා එසේ ගෝරනාඩු කිරීමෙන් නැවතුණේ නැත. එය තාත්තාගේ කන්දේ තබා තිබිණ.

එතැනින් පටන් ගත් කතාව අවසන් වූයේ, ඉනෝකාගේ පාසැල් ගමනද නවත්තා, ලඟි ලඟියේ මංගල යෝජනාද සොයා, ඉනෝකාව ජෙරාඩ්ට විවාහ කර දීමෙන් පසුවය.

එක අතකින් ඉනෝකාගේ අම්මා කී දේ ඇත්තය. රොහාන්ට හරි හමන් රැකියාවක් නැත. රැකියාව ලෙස ඔහු කළේ, ඉනෝකා ගිය පාසැල ඉදිරිපිට වූ පොත් හලක තාවකාලික සේවකයෙකු ලෙස වැඩ කිරීමය. ඊට වඩා හොඳ රස්සාවක් හොයා ගන්නට තරම් ඔහු ඉගෙනගෙන තිබුණේද නැත.

“මට ඔයාව හොරෙන්ම එක්කගෙන යන්න පුළුවන් ඉනෝ... ඒත් ඔයාවත් අපි විදින දුකට ඇදලා දා ගන්න මට බෑ... ඔයාව ඔය වගේ ලස්සනට තියන්න මට බැරි වෙයි. ඔයාට ඔය දැන් ඉන්නව වගේ සැපට ඉන්න දෙන්න මට බැරිවෙයි... මට මගේම කියලා ඉන්න තැනක් නෑ. ඔයාව මට එක්කගෙන යන්න වෙන්නෙ අපේ ගෙදරට... ඒ ගෙදර අපි දෙන්නට කියලා වෙනම ඉන්න කාමරයක්වත් නෑ. අපි දෙන්නට නෙවෙයි, අම්මටයි තාත්තටයි, නංගිලා තුන්දෙනාටයි මටයි සේරටෝම ඒ ගෙදර තියෙන්නෙ එක කාමරයකුයි සාලයකුයි කුස්සියකුයි විතරයි. ඔයාට හිතා ගන්නවත් බෑ ඉනෝකා අපේ ජීවිත වල හැටි... අපේ ගෙදරටවත්, අපේ දුප්පත්කමටවත් හුරු වෙන්න ඔයාට බැරි වෙයි... දෙන්නෙකුට එකට ජීවත් වෙන්න ආදරේ විතරක් මදි ඉනෝ... සල්ලිත් ඕන. ඔයාගෙ අම්මලා හරි... අම්මලා කියන දේකට කැමති වෙන්න ඉනෝ... ඔයාට ඉක්මනටම මාව අමතක වෙලා යයි...”

අම්මලා තමන්ව බලෙන් විවාහ කර දෙන්නට යන බව රොහාන්ට කී විට ඔහු ඉනෝකාට දුන්නේ ඒ උත්තරයයි. එයින් පසු, හඬා වැළපී හිත හදා ගන්නවා හැරෙන්නට ඉනෝකාටද කරන්නට දෙයක් තිබුණේ නැත.

දැන් ඉතින් හැම දේම අමතක කොට ජෙරාඩ් සමග හොඳින් ඉන්නෙමැයි හිත හදාගෙන ඉනෝකා අම්මලා කියන දෙයකට කැමති වූ මුත් ජෙරාඩ් ඇය බලාපොරොත්තු වූ අන්දමේ ආදරණීය පෙම්වතෙකු නොවීය. ඔහු වගකීම් සහගත සැමියෙකු පමණකි. ඉදහිටක ජෙරාඩ්ගේ අනාදරයකින් හිත රිදෙන හැම විටෙකදීම රොහාන් මතක් වී ඇගේ දෑස් තෙත් වෙයි. රොහාන්ව මතක් වන විට ඇගේ සිතේ වේදනාව දෙගුණ තෙගුණ වෙයි.

සිතේ ඇති දුක නිවෙන තෙක් කෑ ගසා හඬන්නට ඉනෝකාට උවමනා විය. ඒ හැඟීම දැඩිව දැනෙන්නම ඇ දෝතින්ම මුහුණ වසා ගත්තාය.

දැසම තද කොට පියා ගත් කළ ඉතිරිව ඇත්තේ සහ අන්ධකාරය පමණකි. ඒ අන්ධකාරය තුළදී දැනෙන හුදෙකලා හැඟීම සුවදයකය. ඉනෝකා ඒ හැඟීමට කැමතිය.

එක් වරම අන්ධකාරය තුළින් හීන් ඉකිබිඳුම් හඬක් ඇසෙන්නට විය.

ඒ ඉකිබිඳුම් පිටවූයේ තමාගේ මුවින් නොවන බව ඉනෝකාට විශ්වාසය.

ඇය දැස් විවර කළාය.

එය සිහිනයක් නොවේ.

කවුදෝ සිහින් හඬින් ඉකිබිඳින හඬ ඇයට තාමත් ඇසෙයි. ඒ ගැහැනියකගේ හඬය.

මේ බංගලාවේ ගැහැනියක ඉන්නා බව ඇය දැන උන්නේ නැත. ඇය සිතුවේ මෙහි ඉන්නේ අර මහළු කෝකියාත්, මැදිවියේ මුරකරුවාත් පමණකැයි කියාය. ඉනෝකා උන් තැනින් නැගිට වට පිට බැලුවාය.

ඒ ඇඬුම් හඬ නොනැවතී ඇසෙයි.

ඉනෝකා සිටගෙනම මද වෙලාවක් එයට කන් දුන්නාය.

ඒ හීන් ඉකිබිඳුම් හඬක් සමගම කියාගන්නට නොහැකි ගැඹුරු ශෝකයක් ඇගේ සිතට කාන්දු වෙන්නට විය.

ඇයට දැනුණේ ඒ හඬන නාඳුනන ගැහැනිය තමාගෙන් පිහිටක් අයදින්නාක් මෙනි. ඒ ගැහැනියට පිහිට වෙන්නට තමා හැරෙන්නට වෙනත් කිසිවෙකු නැතැයි කවුදෝ කෙනෙක් ඇගේ කනට කොඳුරා කියන්නාක් වැනිය.

ඇය තව මොහොතක් එකැනම සිටගෙන නොසෙල්වී අසා උන්නාය.

ඒ ඉකිබිඳුම් හඬ ඇසෙන්නේ බංගලාව ඇතුළෙන් නොවේ. මීදුමින් වැසී ගිය එළිමහන් අන්ධකාරය තුළිනි. කඳු බෑවුම දෙසිනි.

ඉතෝකාට බියක් දැනුණේ නැත. ඇයට දැනුණේ තමා එහි නොයා බැරි බවම පමණකි.

දිගු සුසුමක් හෙළූ ඇය වැරැන්ඩාවේ පඩි දෙක තුන බැස මිදුලට ආවාය.

ඉන්පසු අර හඬ ඇසෙන දෙසට, මිදුම මැදින් ඇවිද ගියාය...

MUSESBOOKS